

Ana Galán

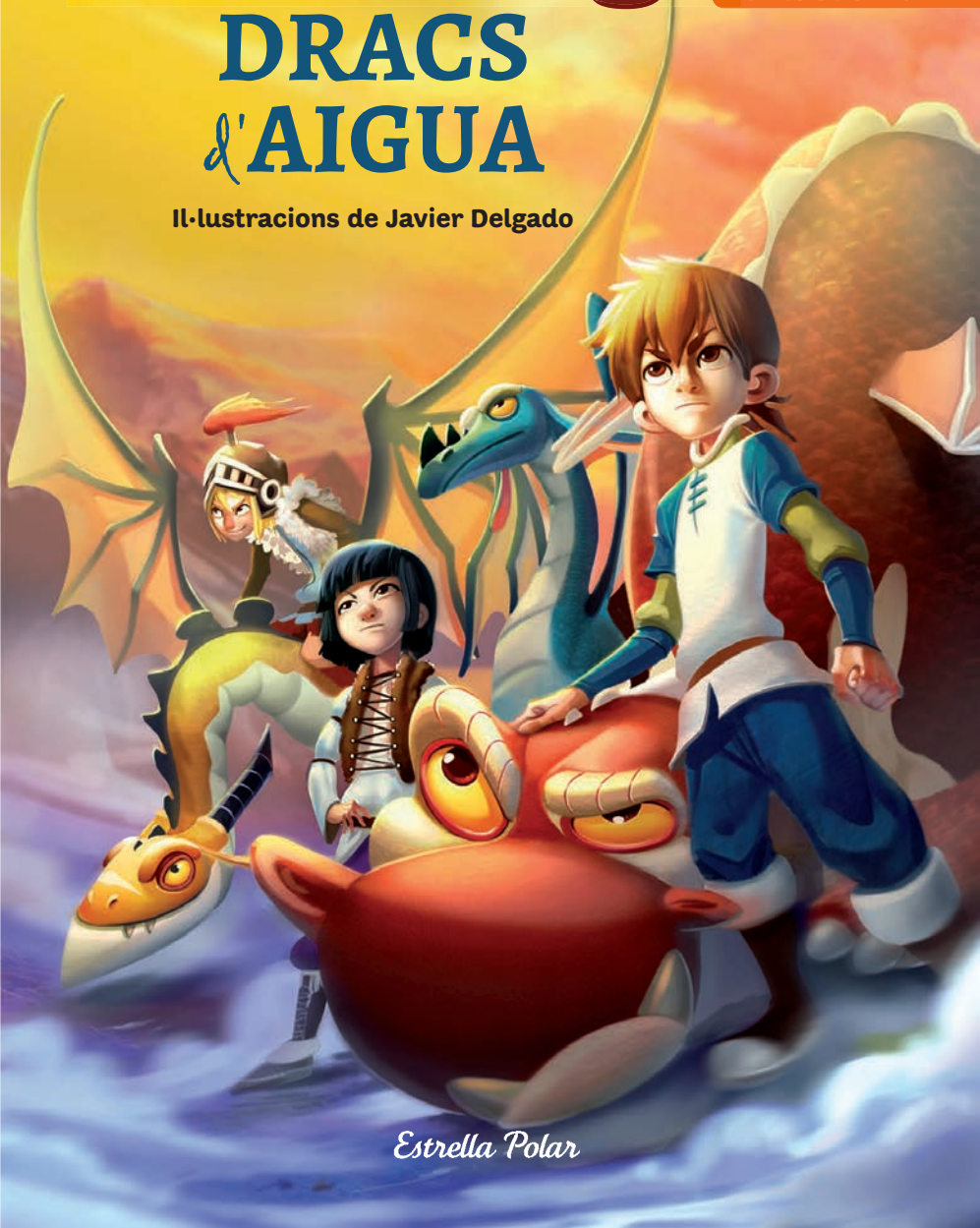
mondragó

CRIS DE DRAC

DRACS & AIGUA

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

Ana Galán

mondragó

CRIES DE DRAC

DRACS & AIGUA

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

© del text: Ana Galán, 2016
© de les il·lustracions d'interior i coberta: Javier Delgado González, 2016
© de la traducció: Ricard Bonmatí, 2017
© Editorial Planeta, S.A., 2017
© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: febrer del 2017
ISBN: 978-84-9137-174-8
Dipòsit legal: B. 1.059-2017
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

UNA NOVA MISSIÓ

Era un diumenge ennuvolat de tardor, i en Calet i els seus amics —l’Arc, en Quasi i la Maig— s’havien reunit molt d’hora a les dragoneres per planejar la seva pròxima missió: trobar la resta dels ous de drac que els lladres havien robat.

L’Anton, el dragonaire, havia habilitat un dels estables de la infermeria per guardar-hi les cries recuperades fins a aquell moment. Era un compartiment petit amb el terra cobert de palla i envol-

tat per una tanca de fusta. A l'estable adjacent descansava un drac amb l'ala embenada que mirava els altres animals amb curiositat. L'Anton havia omplert de pinso la menjadora i els petits dracs de foc hi menjaven ansiosament. El dragonet de terra intentava ficar-se entre ells, però cada vegada que se'ls acostava els altres dos li rugien i li impediien el pas.

—No el deixen menjar! —va protestar en Quasi.

—Tranquil —va dir l'Anton—. Els mandibulats són animals dominants. Fins que no hagin acabat no permetran que l'altra cria s'hi acosti. Però de seguida quedaran tips, i llavors el petit compactiforme podrà menjar.

Cada classe de drac tenia dos noms. Els dracs de foc eren mandibulats per la grandària de la seva boca. I els de terra es deien, també, compactiformes perquè tenien el cos petit i rabassut.

L'Anton tenia raó. Quan les dues cries es van haver sadollat, van posar-se a jugar. I el dragonet de terra va poder menjar per fi. Va ficar el cap a la menjadora i anava engolint boletes de pinso mentre remenava la cua.

En veure com jugaven els dracs vermells, l'Arc, el noi més esbojarrat del grup, no va poder evitar unir-se a l'ac-

ció. Va saltar per damunt de la tanca i es va posar a córrer per l'estable. I els dracs vermells van començar a empaitar-lo. Després, el noi va tirar-se a terra, i les cries es van abalançar sobre ell per mossegat-li les orelles amb la seva boca esdentegada.

—Aaah! No puc respirar! —feia broma l'Arc.

En Calet va somriure en veure'ls. No cal dir que a aquelles hores del matí el seu amic tenia molta més energia que ell.

Però aquell dia, a les dragoneres no hi havien anat pas a jugar. Tenien una missió important per complir. La Maig, sempre tan responsable, es va acostar a l'Anton.

—On creus que deuen ser els altres ous? —li va preguntar.

L'Anton es va fregar la barba pensatiu.

—Vegem... Encara n’hem de recuperar quatre: un de drac velocípter de vent, dos de caçarífers de les coves, un de multimembrat de gel i un de misterimorf d’aigua. Segons els meus càlculs, el següent a obrir-se serà el de drac d’aigua. És un tipus de drac molt peculiar.

—Com el Mondragó! —va exclamar en Calet—. Ell també ho és, d’aigua.

—Efectivament —va contestar l’Anton—. Se’n diuen misterimorfs perquè no se sap mai quin aspecte tindran en néixer. Són grans nedadors i els únics dracs que no tenen por de l’aigua. Una característica molt útil, com bé saps.

En Calet va recordar les aventures en què el Mondragó els havia salvat de morir ofegats. Sí: el fet de tenir un drac d’aigua tenia molts avantatges, malgrat que el seu tingués les ales tan petites que no podria volar mai...

—M’imagino que els ous de drac

d'aigua deuen necessitar estar en llocs humits, oi? —va dir en Quasi.

—Sí, és clar. Han d'estar submergits completament perquè no s'assequin —va contestar l'Anton—, i el més probable és que no siguin gaire lluny d'aquí.

—Potser els han amagat al riu —va dir en Calet.

—No ho crec —va contestar l'Anton—. El corrent és massa fort i se'ls enduria.

—I a la mar Or? —va preguntar la Maig—. Poden haver-los ficat entre les roques de la costa. Allà, les onades hi trenquen ben poc i no hi sol anar ningú.

—Això té bastant sentit —va dir l'Anton—. Hauríeu d'anar-hi a investigar. Però amb molt de compte! No vull que us torneu a posar en perill. Només anar i vigilar. Així que n'obtingueu informació, torneu i pensem un bon pla.

—D'acord —va assentir la Maig, i va mirar el seu amic Quasi—. Vindràs amb nosaltres, aquesta vegada?

En Quasi va començar a moure's intranquil. A ell, en realitat, no li agradaven gaire les aventures. Preferia quedar-se a perfeccionar els seus invents i tenir cura de les cries de drac, però no volia que els amics pensessin que els volia abandonar.

—Això... —va començar a dir el noi.

L'Anton el va interrompre.

—La veritat és que preferiria que en Quasi es quedés aquí amb mi i em donés un cop de mà amb les cries. Tinc molta feina a les dragoneres i no vull que es quedin soles ni un minut —va dir—. Què et sembla, Quasi? Podries ajudar-m'hi?

—I tant que sí! —va exclamar en Quasi alleujat.

—Doncs no se'n parli més —va dir

l'Anton—. Calet, Maig i Arc, val més que comenceu a passar.

L'Arc continuava jugant amb els dracs. En aquell moment corria fent bots de punta a punta de l'estable men-

tre les cries l'empaitaven i intentaven mossegar-li els talons.

—Arc! —el va cridar en Calet—. Para de jugar, que hem de marxar.

—Ah, sí, és clar! —va contestar. I aleshores va saltar àgilment per sobre de la tanca, mentre les cries es quedaven mirant-lo una mica decebudes. Per què se n'anava ara que ho estaven passant tan bé?—. Bé, què espereu? —va preguntar l'Arc als amics.

L'Arc va travessar la porta de la infermeria i es va dirigir a les quadres, on havia deixat el seu drac. Els tres amics i l'Anton el van seguir.